

Betaenkning

over forslag til lov om prisdæmpning.

(Afgivet af det politisk-økonomiske udvalg den 28. januar 1976).

Udvalget har behandlet lovforslaget i nogle møder. I forbindelse hermed har ministeren for skatter og afgifter, finansministeren og økonomiministeren i samråd besvaret en række spørgsmål. Finansministeren har herunder oplyst, at de ved 5-partiforliget i september 1975 aftalte besparelser på de offentlige budgetter på mindst 4,5 mia. kr. (i april 1975-pris- og lønniveau) i treårsperioden 1976-77 til 1978-79, skal ses i forhold til de i finanslovforslaget for 1975-76 og budgetredegørelsen af november 1974 fremlagte budgetoverslagstal for finansårene 1976-77 til 1978-79, som ajourført ved ændringsforslagene til finanslovforslaget for 1975-76 med budgetoverslag for 1976-77 til 1978-79 og tilsvarende konsekvenser af ny lovgivning og tiltrådte aktstk., (jfr. i øvrigt anmærkningerne til finanslovforslaget for 1976-77 § 23.1.00.4. Budgetregulering).

Udvalget har endvidere modtaget skriftlige og/eller mundtlige henvendelser fra:

Assurandør-Societetet,
 Danmarks Sparekasseforening,
 De samvirkende Invalideorganisationer,
 Den danske Bankforening,
 Det københavnske formandsinitiativ og
 Realkreditrådet.

Et *flertal* (udvalget med undtagelse af fremskridtspartiets, det konservative folkepartis, socialistisk folkepartis og venstresocialisternes medlemmer af udvalget) indstiller herefter lovforslaget til *vedtagelse* med de af ministeren for skatter og afgifter stillede ændringsforslag.

Et *mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) indstiller forslaget til *forkastelse* ved 3. behandling, men stiller dog de under nr. 2 og 3 anførte ændringsforslag.

I en tid hvor vigtigheden af offentlige besparelser er enorm, ønsker forslaget at øde henved 1,4 mia. kr. ud af skatteydernes penge til firmaer, om hvem man håber, at de kan og

vil nedsætte deres priser på hjemmemarkedet og til eksport med et tilsvarende beløb. Udpumpningen af disse mange penge i tillæg til udbetalingen af to dyrtidsportioner pr. 1. marts 1976 er et utjeneligt, ja direkte forgiftende middel til at opnå forslagsstillernes formål, nemlig udskydelse af de nævnte prisstigninger til 1. marts 1977. I stedet vil virkningerne blive følgende fire: Øgede administrationsomkostninger i den private og offentlige sektor – den forvirring og usikkerhed, der altid sætter ind ved nye udspekulerede myndighedssystemer – stigende lønniveau – begunstigelse af de arbejdsgivere, som ikke har rationaliseret, og som kan og vil føre en hård lønpolitik over for deres medarbejdere.

Det er stærkt beklageligt, at man efter at have gjort sådanne erfaringer under lov nr. 275 af 9. juni 1970 og lov nr. 73 af 19. februar 1974 vil lade alle dårlige gange være tre. Med det i forvejen kæmpestore milliardstatsunderskud, som skal skattedækkes i de kommende år, er ulemperne ved at gentage frådseriet endog endnu større, end dengang regering og folketing dog ikke levede på kredit i forhold til skatteyderne.

Under disse omstændigheder vil udspredningen af de 1,4 mia. skatteyderkroner være en forestilling, der intet gavner i den nuværende situation, men blot bliver opfattet som hulihovedet-penge ude i det praktiske liv og forøger landets økonomiske problemer på lidt længere sigt.

Mindretallet kan derfor fuldt ud tiltræde følgende bemærkninger, der stod at læse i en leder i Erhvervs-Bladet den 23. januar 1976:

»Det offentlige forbrug er skyld i en meget stor del af inflationen. De store offentlige udgiftsstigninger er – for at sige det mildt – det stik modsatte af omkostningsdæmpning. Derfor er det nødvendigt, at det offentlige lader være med at ansætte folk og lader være med at bruge